

מכרם חורי:

„אני ערבי גאה, אך בעיקר אני שחקן ואדם!“

כשטילמנתי לברך את השחקן מכרם חורי על זכייתו בפרס ישראל לתיאטרון, הוא היה עדיין המום. חורי התפרסם בציבור הרחב בעיקר בסידרה הטלוויזיונית „מישל עזרא ספרא ובניו“. אחר־כך גילם שורה ארוכה של תפקידים בקולנוע ובתיאטרון. היום הוא שחקן מן המניין של „תיאטרון חיפה“.

● מתי הודיעו לך על הזכייה בפרס ישראל?

ביום השישי אחר־הצהריים התקשרו איתי הביתה מכל מיני ואמרו לי: תשמע מחר בחדשות של 7 ברדיו ובחדשות של 9 בטלוויזיה על כך שזכית בפרס.

● איך הגבת?

ברגע הראשון הרגשתי ככה. בסדר. אבל הכי מרגש היה אחרי שהודיעו בחדשות. אז התחילו להגיע שיחות־טלפון מכל מיני אנשים, ופיתאום התחלתי להביץ מה זה כעצם אומר. הבנתי שזה כנראה מאוד חשוב, ונכנסתי לסחרחורת. אני עדיין המום.

● אתה הערבי הראשון המקבל פרס ישראל?

אין לי מושג. אני יכול רק לספר לך שלפני שלוש שנים פנו אליי, לאמנון שמוש ולניסים דיין, וביקשו מאיתנו תולדות־חיים. רמזו לנו שהסידרה מישל עזרא ספרא ובניו אולי תזכה בפרס ישראל. כשפנו אליי השנה חשבתי: הנה אותו העניין חוזר על עצמו. לא תיארתי לעצמי שהפעם זה יהיה באמת.

● האם קיבלת את הפרס מפני שאתה ערבי?

פרסים

אני לא משלה את עצמי. אני יודע את כללי המישחק. לולא הייתי טוב וכישרוני, ורק העובדה שאני ערבי, לא הייתי מקבל את הפרס.

אמנם נכון, אני ערבי שהביע את עצמו דרך תפקידים שונים בקולנוע, בתיאטרון ובטלוויזיה. הבעתי את עצמי, מחשבותי ושאפויותיי לשלום ולאהבה, דרך התפקידים שמילאתי. זו היתה הדרך הנכונה לעשות זאת. זה מהווה סימן שהבנאדם עומד מאחורי הרברים שעשה.

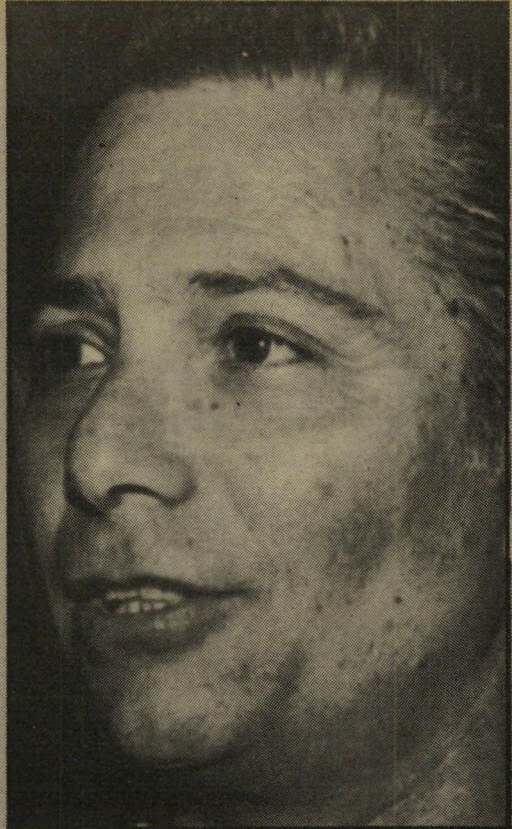
אני ערבי, זה על איכפיק, אני גא כזה. אבל אני בעיקר שחקן ובכ־אדם.

● זה לא מוקדם מדי, שחקן צעיר וכבר פרס־ישראל?

שאלתי את עצמי את אותה השאלה. אני מרגיש את עצמי צעיר לרוב כזה. אבל חברים טובים ניחמו אותי ואמרו שבהרבה תחומים מקבלי־הפרס היו צעירים.

● חושב כבר על הויג־לארץ?

לא בשלב זה. אני בעיצומה של פעילות, ושמה בחלקי. (רונית אנטלר)

טוביה סער:

„הרגשתי ברדיו כאילו אני חוזר הביתה!“

במלאת 50 שנים ל„קול־ישראל“ חגגו ותיקי־הרשת. ב־משך סוף־השבוע שידרו הקריינים הוותיקים, שחלקם הת־קדמו בינתיים בסולם ההיררכיה של התקשורת הישראליה, לאומה. חלקם החליפו את הקריינים העכשוויים בתוכניותיהם, וחלקם הגישו תוכניות מיוחדות. שוחחתי עם טוביה סער, מנהל־הטלוויזיה־לשעבר, שהגיש את התוכנית היומית הפופולרית „כל צבעי הרשת“. שאלתי את סער, שפרש בינתיים מעולם־התקשורת, כיצד הרגיש כשחזר לנקודה שבה התחיל.

טוב, לא הרגשתי ממש זרות, זה כמו אדם שנחגים לו פיתאום אופניים, אחרי שלא רכב על אופניים במשך שנים: הוא לא שוכח כיצד רוככים על אופניים, מצד שני, זהו מריום יותר אינטימי מאשר הטלוויזיה, עם כל הארות והמצלמות. היה לי יותר נעים במובן הזה, מאשר שנותי בטלוויזיה. אם כי, אני מודע, כמובן, לכך שזה זכה בפחות תפוצה.

● כמה שנים לא שידרת ברדיו?

אוהו! ב־1968 עזבתי את הרדיו לסובת צוות־ההקמה של הטלוויזיה. במהלך עבודתי בטלוויזיה חזרתי לשרד כמה חודשים.

שידור

ברדיו, הגשתי את מאחורי הכותרות — תוכנית על עיתונות. זה היה ב־1979.

● מתרגשים אחרי הפוגה ארוכה שבזאת?

לא מתרגשים במובן של צמרמורת ורעד. אלא במובן הנעים. הרגשתי כאילו אני חוזר הביתה. אפילו שידרתי באותו אולפן שהייתי משרד אז — אולפן 3.

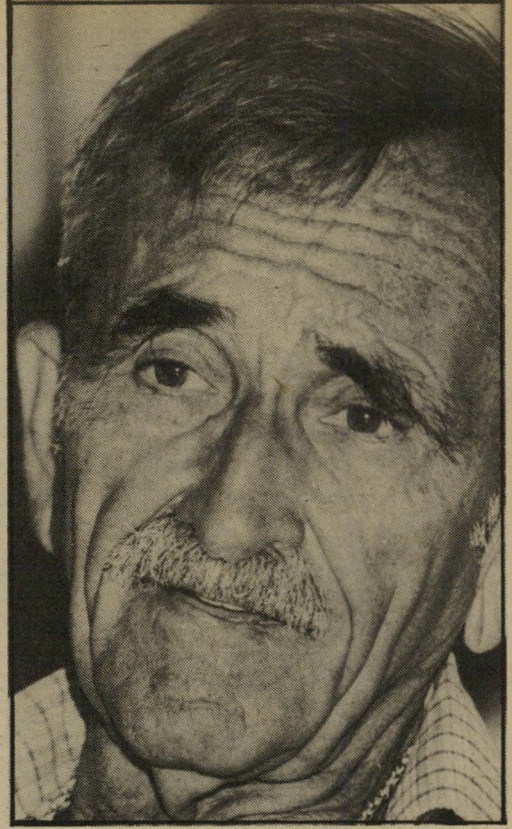
● מדוע בחרת דווקא בתוכנית „כל צבעי הרשת“?

לא אנחנו בחרנו בתוכנית שנגיש. רק ביקשתי לשרד מתל־אביב, והתאימו לי את התוכנית. בחלק מהמראיינים, כמו אייבי נתן, בחרתי בעצמי.

● קיבלת כבר תגובות?

המצחקי הוא שתגובות רבות הגיעו תוך כדי שידור. נתנו את מיספרי־הטלפון שלנו למאוינים. כדי שיגיבו על רבוי המראיינים, רוב המטלפנים ביקשו דווקא לרבר איתי בשידור, ולהח־מיא לי. מוכן שלא הסכמתי שזה יהיה בשידור.

בסך־הכל זה היה נחמד. חתמתי את השידור במילים: „נתראה בעוד 50 שנה“ (דפנה ברק)

רב ירמיה:

„כתבתי לבר־לב נגד מינוי מיימון!“

ביום הראשון מונה האלוף דויד מיימון כנציב החדש של שרות בתי־הסוהר. סקרנות רבה מופנית לעבר המינוי החדש. על רקע פרשיות השב־ס למיניהן, בעיקבותיהן פרש הנציב הקודם, רמי סויסה, מתפקידו.

מיימון מוזכר ביומן שניהל דב ירמיה מתקופת מיל־חמת־הלבנון, עת שירת ירמיה כקצין־מינהל־ושרותים ביחידה לסינוע לאזרחים בדרום־לבנון. ירמיה לא נמנה עם מליצי־היושר של מיימון.

● מדיכין אתה מכיר את מיימון?

רק ממילחמת־הלבנון. לא היכרתי אותו קודם לכן. כשפגשתי בו לראשונה, הוא ידע שאני גיסו של איש חשוב — אהרון יריב — ולכן רצה לשמוע את רעתי על היחידה. הוא היה מפקד־היחידה. בסופו של דבר, הוא לא הגיע לידי שיחה עימי. אני חושב שהוא השתמט מכך. הוא נעשה מלווהו של השר־לשעבר יעקב מרידור, שמונה כמפקח על הנפגעים, לא משהו רציני. אחר־כך פירסמתי בחותם חלק מימוני מהתקופה הזאת. זה היה ביולי 1981.

בתי־סוהר

בעיקבות זה, אני יודע, סולקתי מהיחידה. מיימון הכריז שכל עוד הוא נמצא בלבנון — כף רגלי לא תדרוך אצלו. רק בשבוע שהוא עזב, קיבלתי רשות להיכנס לשטח ולסייע.

● כלומר, העימות הענייני ביניכם הסך לאישי?

כן, זה התפתח ממש לעימות אישי.

● דיעותיו הפוליטיות ידועות לך?

אני יכול רק לשער. אגב, אחד הקצינים ביחידה סיפר לי שהוא העביר את מיפקרתו ממרג־עיון לצידון. זה היה סמוך לתאריך שבו עזבתי את היחידה. יש גם עדויות על כך שהרכיץ לערבי.

● אני מבינה מדברך שבלשון המעטה אינך מתלהב ממינויו של מיימון כנציב שרות בתי־הסוהר.

כתבתי זאת לחיים בר־לב. אפילו קיבלתי מיכתב־תשובה ממנו. בר־לב ענה לי שבניגוד לדעתי השלילית על מיימון, יש עליו גם דיעות מאוד חיוביות, והוא עצמו מכיר אותו כקצין טוב. (דפנה ברק)